

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14CoCsp/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122298921
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6122298921.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Michaela Krajčová a JUDr. Natália Kolláriková, v sporovej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: Z. C., H.. XX. XX. XXXX, C. M. XXXX/XX, C., o zaplatenie 5.046,46 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV, č.k. B2-50Csp/87/2022-136 zo dňa 26.04.2025, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Mestského súdu Bratislava IV, č.k. B2-50Csp/87/2022-136 zo dňa 26.04.2025, p o t v r d z u j e.

II. Žalovanej p r i z n á v a proti žalobcovi nárok náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Mestský súd Bratislava IV rozsudkom č.k. B2-50Csp/87/2022-136 zo dňa 26.09.2025 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia istiny vo výške 5.046,46 eur s príslušenstvom a žalovanej proti žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Žalobca podanú žalobu odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu X. C., a.s. uzatvoril so žalovanou dňa 30.08.2019 zmluvu o úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 5.000 eur, ktorý sa zaviazala vrátiť v mesačných splátkach. Nakoľko žalovaná riadne a včas úver nesplácala, právny predchodca žalobcu vyhlásil dňa 31.05.2020 mimoriadnu splatnosť úveru, následne postúpil pohľadávku žalovanej na žalobcu, pričom ani po postúpení pohľadávky žalovaná nevykonala žiadne platby.

3. Žalovaná sa k žalobe nevyjadrila.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 39, § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“); § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) a podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „Zákon o bankách“).

5. Súd prvej inštancie zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzatvorenú medzi X. C., a.s. a žalovanou dňa 30.08.2009 vyhodnotil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a súčasne poskytnutý úver ako spotrebiteľský úver podľa § 1 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom neplatnosť uvedenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere nekonštatoval.

6. Vzhľadom na postúpenie pohľadávky proti žalovanej z titulu úveru poskytnutého právnym predchodcom žalobcu v postavení banky skúmal, či v tomto prípade bol dodržaný zákonom stanovený postup postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keďže uvedené má vplyv na aktívnu vecnú legitímáciu v konaní. Zdôraznil, že predpokladom platného postúpenia pohľadávky je platné zosplatnenie pohľadávky, ktorého podmienky sú upravené v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (ďalej aj ako NS SR), z ktorého vyplýva, že „v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh“ (uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024).

7. Súd prvej inštancie po preskúmaní úkonu zosplatnenia, a to Vyhlásenia úveru za predčasne splatný zo dňa 01.06.2020 dospel k záveru, že neobsahuje špecifikáciu konkrétnej splátky, pre ktorú jednorazovo a predčasne právny predchodca žalobcu zosplatnil celý dlh, pričom ani výzva § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka neobsahuje uvedenú špecifikáciu splátky. Právny úkon zosplatnenia celého dlhu vyhodnotil za neplatný, v dôsledku čoho úver nebol predčasne zosplatnený. Podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách platí, že banka môže postúpiť len splatnú pohľadávku, avšak v danom prípade banka postúpila na žalobcu pohľadávku, ktorá splatná nie je, preto je postúpenie pohľadávky neplatné pre rozpor so zákonom. Na základe uvedeného žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia v spore, z toho dôvodu žalobu zamietol. Žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko jej žiadne trovy konania nevznikli dovodiac aj tým, že „ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 Základných princípov zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva“ (R 72/2018).

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, ktorý namietal podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie, alternatívne napadnutý rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. V odvolaní žalobca namietal nesprávny záver súdu prvej inštancie týkajúci sa neplatnosti listiny „Posledná výzva pred zosplatnením“ zo dňa 06.04.2020, ako aj „Vyhlásenia úveru za predčasne splatný“ zo dňa 01.06.2020 z dôvodu, že v nich absentuje údaj - a to identifikácia tej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie dlhu. Vyslovil názor, že zo strany veriteľa nedošlo pri uplatnení práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti. V konaní bolo riadne preukázané, že možnosť zosplatnenia úveru bola medzi postupcom a žalovanou dohodnutá, žalovaná bola preukázané v omeškaní so zaplatením splátok aspoň tri mesiace, pričom bolo zároveň preukázané, že postupca upozornil žalovanú v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka (listom zo dňa 06.04.2020). Postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 01.06.2020 pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 30.02.2020, pričom toto svoje právo uplatnil v podľa § 565 Občianskeho zákonníka i v súlade s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR. Zároveň uviedol, že špecifikácia splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu by bola nadbytočná, keďže z aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR jasne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétnej vymedzenej splátky - a teda veriteľ si nemôže „vybrať“ pre nesplnenie ktorej splátky toto právo uplatňuje. K rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024 uviedol, že v ňom je uvedený ojedinelý právny názor, ktorý Najvyšší súd SR korigoval vo svojom neskoršom rozhodnutí (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024). Zdôraznil, že žiadne zákonné ustanovenie neudáva postupcovú povinnosť v oznámení o zosplatnení (ani v žiadnej inej výzve) špecifikovať, s ktorou konkrétnou splátkou sa žalovaný omeškal, naviac takáto povinnosť veriteľa je aj absurdná, nakoľko žalovaný ako spotrebiteľ, ktorý uzatvoril predmetnú zmluvu, čerpal poskytnuté finančné prostriedky a svoje záväzky sa zaviazal splácať, objektívne musí mať vedomosť o tom, koľko a kedy na poskytnutý úver uhradil a teda ktorá splátka je tá, s ktorou sa omeškal, prípadne kedy a koľko mal uhradiť a neuhradil. Záver,

ktorý prezentuje súd prvej inštancie ukladá veriteľovi povinnosť, ktorú nie je možné zo znenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ako ani z § 565 Občianskeho zákonníka vyvodiť, naviac je v rozpore s aktuálnou rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít (viď napr. rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.: 17CoCsp/4/2024 zo dňa 27.06.2024, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 26CoCsp/1/2023 zo dňa 11.01.2024, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/7/2023 zo dňa 24.10.2023, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/39/2022 zo dňa 31.08.2023, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoCsp/1/2022 zo dňa 30.03.2023). Taktiež argumentoval tým, že určenie, od akej omeškanej splátky sa žalovaný dostal do omeškania a od akej konkrétnej splátky si žalobca uplatňuje predčasné zosplatnenie dlhu je právnym posúdením, t. j. je výhradne na posúdení súdu a žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, ale len skutkovo vymedziť, čo aj urobil (obdobne uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/196/2009 zo dňa 22.9.2010), na základe uvedeného vyhodnotil závery v napadnutom rozsudku v rozpore s procesným kódexom a vykonaným dokazovaním.

10. Žalobca dal do pozornosti v rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR opakovane konštatovanú imanentnú súčasť právneho štátu, ktorou je princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95, IV. ÚS 108/2010), a ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia prax všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo obdobnej analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Poukázal tiež na právny záver vyslovený v náleze ÚS SR sp. zn. III. ÚS 289/2017 z 21.11.2017 v znení: „Naopak, postoj všeobecných súdov vyznačujúci sa odlišnosťou prístupu k prejednávanej veci, ktoré sú v podstate identické, bez toho, aby svoj odklon odôvodnili, je prejavom svojvôle, ktorá odporuje základnému princípu materiálneho právneho štátu.“

11. Odvolateľ postup súdu prvej inštancie, ktorým „upravil“ zákonné ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka tým, že nad rámec zákona „upravil“, že oznámenie o zosplatnení musí obsahovať presnú špecifikáciu omeškanej splátky, s ktorou sa dlžník dostal do omeškania, a teda ktorá vyvolala zosplatnenie, vyhodnotil v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodarnej (nie moci súdnej). K daného poukázal na právny záver prijatý Ústavným súdom SR, z ktorého vyplýva, že „Právomoc všeobecných súdov vykladať zákony nemožno chápať tak, že by boli oprávnené vykladané ustanovenie zákona fakticky „novelizovať“. Išlo by totiž o porušenie ústavného princípu trojdelenia štátnej moci, z ktorého vyplýva, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade SR ako orgánu zákonodarnej moci, nie teda súdom.“ (sp. zn. II. ÚS 796/2016 zo dňa 22.06.2017).

12. V závere žalobca zhrnul, že zo strany veriteľa nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho nemožno prijať záver, že by uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka malo byť neplatným právnym úkonom, na základe čoho je nesprávny aj následný právny záver súdu prvej inštancie o neplatnosti zosplatnenia a tým aj neplatnosti postúpenia pohľadávky. Keďže postupca dodržal všetky podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podľa osobitných zákonov, žalobca je preto preukázateľne aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní a vznikol mu nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania.

13. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu, napriek jeho riadnemu doručeniu, nevyjadrila.

14. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a v medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne. Rozsudok verejne vyhlásil podľa § 378 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP, pričom o termíne vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

15. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP).

16. Odvolací súd, prihládajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP).

17. V prejednávanej veci súd prvej inštancie zamietol žalobu pre absenciu aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, ktorú odvodil z neplatného postúpenia predmetnej pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu ako banky na žalobcu, keďže neboli splnené podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti celého úveru a následne ani na postúpenie pohľadávky evidovanej proti žalovanej.

18. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

19. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

20. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

21. Podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

22. Podanou žalobou sa žalobca domáhal zaplatenia peňažného plnenia zo zmluvy o úvere uzatvorenej medzi jeho právnym predchodcom (X. C. K., a.s.) a žalovanou, ktorého dôvodnosť odvodzoval od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu sa súd prvej inštancie správne zameril na posúdenie splnenia podmienok pre predčasné zosplatenie úveru podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 92 ods. 8 Zákona o bankách a s ním spojenú platnosť postúpenia žalovanej pohľadávky na žalobcu. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod R 6/2022, dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa. Nadväzujúc na uvedený právny záver platí, že postupník, ktorému bola pohľadávka banky postúpená, je ako právny nástupca pôvodného veriteľa v spore povinný nielen tvrdiť, ale aj preukázať, že pred postúpením bola predmetná pohľadávka splatná, že banka dlžníka písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a on aj napriek tomu ostal v omeškaní so splatením svojho záväzku 90 kalendárnych dní a súčasne aj splnenie podmienok pre predčasné zosplatenie pohľadávky v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Z dôvodu absencie špecifikácie konkrétnej omeškanej splátky v upomienke zo dňa 06.04.2020 ako i v oznámení o zosplatení úveru zo dňa 01.06.2020 ktorou právny predchodca žalobcu realizoval postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a ktorá mala legitimovať aj následné postúpenie žalovanej pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách súd prvej inštancie konštatoval, že vo veci neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

23. Žalobca v odvolaní namietal nesprávnosť tohto právneho záveru s poukazom na to, že platná právna úprava takúto náležitosť pre výzvu pred zosplatnením dlhu nestanovuje, pričom jeho právny predchodca splnil všetky zákonom stanovené podmienky podmieňujúce platnosť a účinnosť mimoriadneho zosplatnenia spotrebiteľského úveru a následné postúpenie pohľadávky v prospech žalobcu.

24. Odvolacej argumentácii žalobcu nemožno priznať úspech, a to s poukazom na aktuálnu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR k tejto otázke (napr. uznesenia NS SR sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.02.2025, sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024, sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024, sp. zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.07.2024) a s dôrazom na skutočnosť, že medzičasom Občianskoprávne kolégium NS SR na svojom zasadnutí konanom 04.06.2025 prijalo uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.02.2025 ako judikát, publikovaný pod č. R 34/2025 v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR 3/2025, ktorého právna veta znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“

25. Súdom prvej inštancie prijatý a riadne odôvodnený právny záver o neurčitosti výzvy uskutočnenej jeho právnym predchodcom podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka majúci za následok neplatnosť zosplatnenia úveru a neplatnosť postúpenia žalovanej pohľadávky plne korešponduje s aktuálnou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR, nadväzuje na ňu, pričom tak rešpektuje aj princíp právnej istoty, v zmysle ktorého každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít.

26. K skúmaniu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti je treba vecnou legitímáciou rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého fyzická či právnická osoba je subjektom práva alebo povinností, ktoré sú predmetom konania. Pokiaľ ide o dvojstranné právne pomery, v ktorých účastníci stoja svojimi návrhmi proti sebe, jedná sa buď o vecnú legitímáciu aktívnu (na strane žalobcu) alebo o vecnú legitímáciu pasívnu (na strane žalovaného). Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že ten, kto tvrdí svoje hmotnoprávne oprávnenie, alebo o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, v skutočnosti toto oprávnenie nemá alebo nie je nositeľom tvrdenej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa žalobca domnieva, že strany sú účastníkmi určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba o to, či nimi skutočne sú, alebo nie sú.

27. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď vzťah medzi žalobcom a žalovanou posúdil ako spotrebiteľský vzťah. V konaní bolo pre rozhodnutie vo veci podstatným, či žalobca má aktívnu legitímáciu na vymáhanie v žalobe uplatnenej pohľadávky proti žalovanej, preto rovnako postupoval správne, ak sa zaoberal týmto posúdením a ak v dôsledku vyvodenia neplatnosti postúpenia pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu vyslovil nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

28. Na podporu správnosti daného záveru odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že za situácie, keď z obsahu písomností doručených žalovanej, a to z výzvy zo dňa 06.04.2020, v ktorej bola uvedená iba dlžná suma vyčíslená k 05.04.2020 vo výške 607,03 eur a z obsahu vyhlásenia úveru za predčasne splatný zo dňa 01.06.2020, v ktorom bola dlžná suma pred zosplatnením vyčíslená k 31.05.2020 vo výške 780,05 eur nemožno zistiť označenie splátky (pozn. zmluvne dojednané splátky v počte 83 splátok po 80,20 eur a 84. splátka vo výške 79,26 eur), ktorá vyvolala postup právneho predchodcu podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Právny predchodca žalobcu (X. C., a.s.) neupozornil žalovanú v pozícii spotrebiteľa výzvou podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka vo väzbe na konkrétne špecifikovanú splátku, s ktorou sa dostala do omeškania (uvedením okamihu jej splatnosti a výšky splátky), v dôsledku čoho nedošlo k splneniu súdnou praxou v súlade s účelom zákona vyvodených podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti celej pohľadávky a postúpeniu pohľadávky. Vecne správny a riadne odôvodnený je záver súdu prvej inštancie o nesplnení podmienok pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a platné postúpenie pohľadávky, majúci za následok nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

29. Vo vzťahu k odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods.1 písm. b) CSP, odvolací súd uvádza, že uvedený odvolací dôvod je úzko prepojený s porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a k jeho naplneniu by došlo, ak by súd prvej inštancie zasiahol do Ústavou SR, resp. Dohovorom garantovaných práv odvolateľa, čím by mu bolo znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon (CSP) priznáva. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením Ústavou SR zaručeného práva na súdnu ochranu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS 26/1994). Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach NS SR tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999). Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. V danej veci nebola odvolacím súdom zistená v postupe súdu prvej inštancie pri prejednaní veci žiadna vada, ktorá by znemožnila odvolateľovi realizáciu jeho procesných práv a ktorá by mu zmarila možnosť aktívnej účasti na konaní.

30. K odvolacej námietke žalobcu, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd dodáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

31. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

32. Skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Žalobca v odvolaní neprodukoval žiadne relevantné tvrdenia, s ktorými by sa nevysporiadal už súd prvej inštancie. Všetky skutkové zistenia, vyplývajúce z obsahu spisu boli riadne uvedené v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý sa s podstatnými otázkami v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite vysporiadal. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne, právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania.

33. Rozsudok súdu prvej inštancie napadnutý odvolaním žalobcu je vecne a právne správny, je výsledkom vykonaného dokazovania, preto ho odvolací súd potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

34. Pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto, preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.04.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5Cdo/218/2009, 3Cdo/51/2011, 3Cdo/186/2012, 7Cdo/56/2011).

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Nakoľko odvolanie žalobcu bolo nedôvodné, žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná, preto jej priznal nárok na náhradu trov proti žalobcovi v rozsahu 100%. V zmysle § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).